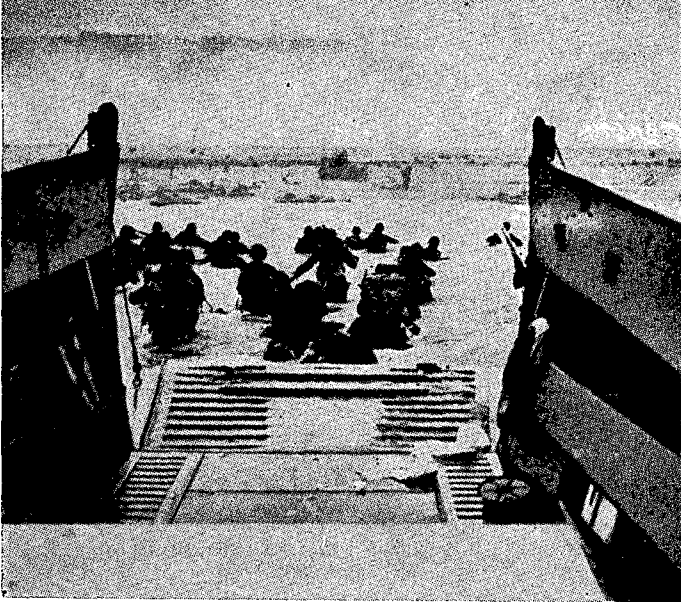

הגל הראשון

נוחת

בחוף, „אומאהא“

מתוך קובץ פרשיות-קרב

בדיג.גנ. ס.ל.א. מרשל

ככל שהרבו היסטוריונים לעסוק בפרשת הפלישה לנורמנדיה ב-6 ביוני 1944, טרם מיצו את עלילות-הגבורה אשר הפכו את התופת המשתוללת בשפת-החוף לנקודת-זינוק אל הנצחון.

האומץ שלו נענית בציות, אבל הפקודה אינה מביאה תועלת. גורלן של הסירות מפלוגה ב/ המנסות לקרב לשפת-החוף זהה לגורלן של הסירות מפלוגה א'. שלוש פעמים נוחתות פצצות מרגמה בסמוך לסירתו של זאפאקוסטא. אך הגורל המתעתע מונע בעדן מפגוע בסירה עצמה ומעניק לאנשיה עוד דקות מספר של חיים. בריחוק כ-70 מטרים משפת-החוף שואג זאפאקוסטא: „הורד הכבש!“ נפער לועה של הסירה — וברד-כדורים חודר לתוכה.

זאפאקוסטא הוא הראשון הקופץ מתוך כלי-השיט. הוא מתקדם בכבודות כדי עשרה מטרים במי הגאות המגיעים עד למרפקיו ופתאום זועק אל אנשיו שמאחור: „נפגעת!“ הוא פוסע עוד פסיעות אחדות ברגליים כושלות. תומס קנסר, החובש, מבחין בדם הזב מירכו ומכתפו של זאפאקוסטא. „השתדל להגיע אל החוף“, צועק לעברו. „אני בא בעקבותיך“. אולם גל מתנשא לפף את הקפטין, והמשקל הכבד של ציודו ושל תרמילו ספוג-המים מצמיד אותו אל קרקע הים. קנסר מזנק אליו ונורה בראשו בעודו באויר. לויטננט טום דאלס מפלוגה ג/ שנלוה אליהם במגמה לערוך סיור בשטח, הוא השלישי בתור. הוא מגיע אל שפת-החוף. צרור-מקלע מפצפף את ראשו קודם שהספיק להשתטח.

טוראיראשון רוברט סייילס, הנושא את מכשיר-הקשר של זאפאקוסטא (דגם 300), הוא הרביעי הקופץ מן הסירה. עקב-נעלו נתפס בקצה הכבש והוא צולל לתוך המים; מכשיר-האלחוט אובד אך חייו ניצלים. כל מי שניסה לרדת אחריו, נהרג או נפצע לפני הגיעו אל היבשה. רק סייילס לבדו מצליח להגיע אל החוף מבלי שייפגע. נדרשות ממנו שעותיים תמימות כדי לעשות מטרים ספורים אלה. בתחילה הוא משתופף במים, ובהתקדמו בזחילה על אחוריו מרחק זעום, הוא נתקל בקורה צפה. ברגע זה בדיוק מתפוצצת פצצת-מרגמה ממש מעל לראשו ומהממת אותו. הוא לופת את הקורה ודומה שהמאמץ

פלוגות א' וב' של רגימנט-הרגלים ה-116 של הדיביוזה ה-29 האמריקאית היו בין היחידות שהוקצו לנחיתה בשפת-החוף „אומאהא“ ביום ה„ע“. מולה של פלוגה א' היה ביש מלכתחילה; הים היה גלי, ואש ארטילרית של „האויב ריסקה סירות נחיתה, בזו אחר זו. הנוחתים בחוף נתקבלו במטראש, נקטלו, נפצעו או נסוגו הימה. כמו יכלו המים להעניק להם מחסה. מפקדים נפלו בזה אחר זה. תוך מחצית השעה אבדו שני שלישי מפלוגה א'. הבודדים ששרדו הצליחו לזחול אל מרגלות המצוק שבפאת שפת-החוף, לחסות בצלו — תשושים, מוועזעים, רובם ללא נשק וציוד. כל תרומתה של פלוגה א' לקרב האש של יום ה„ע“ הייתה שני רובאים, טוראים, שהצטרפו לריינג'רים שתקפו מימין לגורתה של הפלוגה...

פלוגה ב' — המיועדת לנחות, בהפרש זמן של 26 דקות, באותו קטע-חוף בו נחתה פלוגה א' — זוכה למנה גרושה של צרות.

האנשים אנוסים לדלות — באמצעות קסדותיהם — בקדחתנות את המים מששת סירות-הנחיתה, לבל ישטפו לחלוטין. שקועים במלאכה זו, אין הם מבחינים באסונה של פלוגה א', אלא בהיתקלם כמעט כל-כולם באנשיה. אותו רגע רואות עיניהם חזיון כה מהמס-חושים, עד כי מתפוגגת השליטה על האנשים: גל-ההסתערות מתחיל לשכוך והפחד המתגבר והמערער את ליכוד הפלוגה, מאיים להכשיל את המשימה. ענן סמיך של עשן ואבק, שהעלתה אש המרגמות והמקלעים, כמעט הוריד פרגוד סביב מבחנה הנוקב של פלוגה א'. מחוץ לתכריך השחור הזה, אין לראות דבר — להוציא שורה של גויות צפות, ראשים מספר המבצבצים מן המים ונחשולי גלים ההופכים ארגמן בגאותם. די במראה זה בשביל הגאי הסירות הבריטיים. קריאה מתמלטת מגרונם: „אין, אין יכולים לגשת לחוף בנקודה זו. אין, אין רואים את פרטי-הנוף. עלינו להתרחק“.

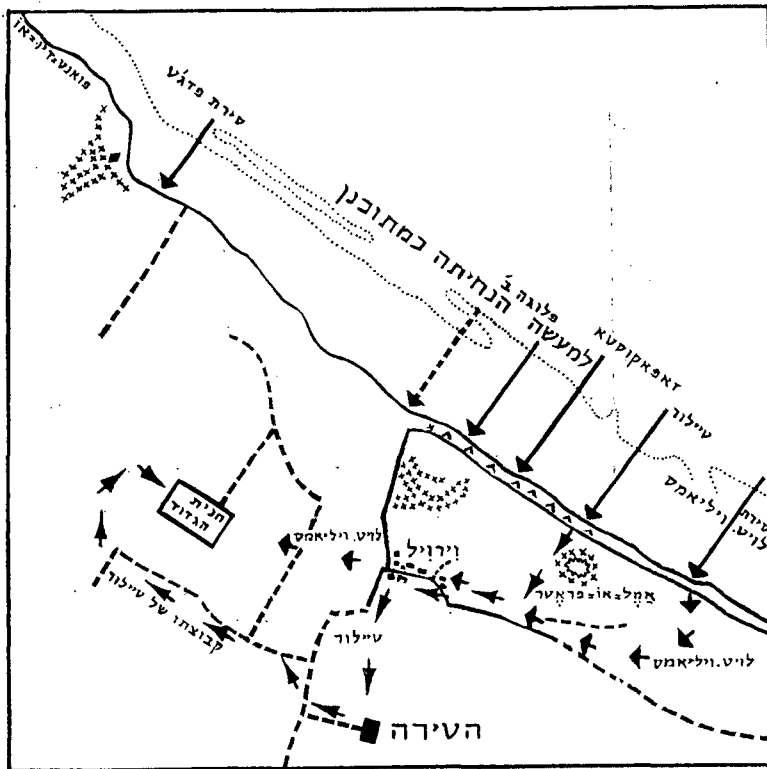
בסירת-הפיקוד שולף קפיטן אטורא ו. זאפאקוסטא אקדח „קולט“ ופוסק: „חי אלוהים, הביאו סירה זו ישר אל החוף“. הפגנת

מצליל במקצת את מוחו. כאשר שבים אליו עשתונותיו, חש אליו איש פלוגה א', מאלה שעלה בידם לצלוח את הגלים הגואים, העלהו על הקורה, ובהשתמשו בסכיניו חתך את רצועות תרמילו וחילצו מנעליו וממעיל-הקרב שלו. משנתחדש כוחו גולש סילס המימה, ובהימצאו מאחורי הקורה, המשתמש לו מחסה, הוא חותר לאיטו אל החול. הטוראי מק ל. סמית, מפלוגה ב', שנפגע שלוש פעמים בפניה, מצטרף אליו. רובאי מפלוגה א', קמפר שמו, שנפצע שלוש פעמים ברגלו הימנית, מצטרף אף הוא אליהם. יחדיו מתקדמים הם מאחורי הקורה עד שלבסוף מגלים הם אותה אל שולי הגאות. הם משתחים מאחוריה ושוהים כך שעות רצופות. מש החל השפל מטלטלים הגלים את חלליהן של שתי הפלוגות אל החוף, למקום בו רובצים השלושה, ואחר סוחפים אותם חזרה הימה. כאשר קרבות הגופות אליהם, מתעלמים סילס ושכניו מן האש, זוחלים ויוצאים מאחורי הקורה על-מנת להתבונן בפניה; משמזהים רע שאבד — גוררים את הגופה בכוחות משותפים אל החול היבש, הרחק מטנח המים. המתים הבלתי-מוכרים מושא רים לגלי הים. הם מתמידים במלאכתם זאת כל משך הגאות.

אחר-כך מגיע חובש אלמוני, העושה דרכו על גחונה, כנחש, לאורך שפת-החוף, ומטפל בפצעיו של סמית. כאשר חש סילס כי כוחותיו שבים אליו, הוא ממהר לחבוש את פצעיו של קמפר. השלושה נשארים מאחורי הקורה עד לרדת הלילה. דבר אין עוד לדוח על גורל איש מאנשי צות-הסירה של זאפאקוסטא.

רק עוד סירה אחת של פלוגה ב' מנסה לגשת ישר אל החוף. הסירה טובעת. כל אנשיה — הגאיה-הסירה הבריטי וכשלושים רגלים אמריקאיים — נהרגים. איש אינו נמצא במקום נפילתם, לרשום על רגעיהם האחרונים ולדוח.

הגאיה-סירות נפחדים, בארבעת כלי-השיט הנותרים, סוקרים את השטח במבט מהיר, נסוגים אינסטינקטיבית ופונים ימינה ושמאלה, הלאה ממקום אסונה של פלוגה א'. בעשותם זאת, הריהם חומקים ממילוי תפקידם, אך מעניקים סיכוי-חיים לנוס-עיהם. כה עמוק הזעזוע הפוקד את מפקדי הסירות, וכה גדולה הרגשת-הרוחה מן התפנית שעשו, שאיש מהמפקדים אינו משמיע מחאה. הגאיה-הסירה של לויטננט ליאו א. פינג'נוט מפנה את כלי-השיט הרחק ימינה, בכיוון לפואנט דיו-אן; ואז, בהבחינו במפרצון קטן שמראהו השוקט מוליך שולל, הוא פונה הישר אל היבשה. בהיותם בריחוק כ-50 מטר, מרעים קולו של פינג'נוט: "הורד הכבש!" ידו של הגאיה-הסירה קופאת על הכבל, ממאנת להוריד את החרטום. רב-הסמל אדל ל. פדג'אט מתנפל עליו, חונק אותו בכפותיו ומכריעו ארצה. אנשיו של פדג'אט משחררים את הכבל וקופצים המימה. תוך דקותיים שקועים כולם עד לצואריהם במי הים ונאבקים נואשות שלא לטבוע. פינג'נוט מהירה-התנועה כבר נמצא הרחק לפניהם. פדג'אט מדביק אותו, ויחדיו מגיעים הם אל היבשה.

שפת-החוף של המפרצון זרועה טרשי-ענק. דומה שקליעים ניתזים מכל סלע וזין.

פינג'נוט ופדג'אט, "צוללים" אל מאחורי אחד הסלעים. משם מחזירים הם מבטם לאחור, אך לחרדתם הרבה אין הם רואים איש. לפתע-פתאום החל עשן מתמר ומסתיר למחצה את השטח שמעבר לשפת-המים. "אלי", מקונן פינג'נוט, "כל צות הסירה נקטל". קולו של פדג'אט מתגלגל: "היי, האם נפגעתם?" מאחורי העשן עונים לשאלתו קולות רבים. "מה החפזון?" "לאט-לאט!", "נגיע". "היכן פרצה הדליקה?" "מי מעונין לדעת?" האנשים עדיין מתקדמים, משתמשים במים כמחסה. קריאתו של פדג'אט מבשרת להם כי נמצא משהו לפניהם. כולם מגיעים אל החוף — עשרים-ושמונה במספר. פינג'נוט ופדג'אט משפילים להימצא לפניהם, מדרבנים ומעודדים אותם. פדג'אט קורא, וחוזר וקורא במלוא גרונו: "קדימה, לכל הרור חות, כאן טוב יותר!" אף-על-פי-כן הם מאבדים אנשים — שני הרוגים ושלושה פצועים — בחצותם את שפת-החוף.

במפרצון מתחברת המחלקה אל פלוגת ריינג'רים, נלחמת כל היום כולו כחלק מאותה פלוגה ועוזרת בהשגת ביצורי האויב שמעל פואנט דיו-אן. לשעת שקיעת-החמה, נשלמת מלאכת הביעור. המחלקה חונה אצל הגדר-החיה הראשונה שמעבר למצוק.

סירה אחת מפלוגה ב', הפונה ימינה — מזלה לא שפר עליה כל-כך. הרב-סמל רוברט מ. קמפבל, מפקד הכיתה, קופץ ראשון מתוך כלי-השיט, משהורד הכבש. הוא נמצא במים עמוקים ומשקלם של שני טורפדות הבנגלור, אותם הוא נושא עמו, מוריד אותו הישר אל קרקע הים. על כן נוטש הוא את צינורות הבנגלור, ולאחר שצף ועלה על פני המים, נפטר גם

מכל צידודו הנותר, בחתכו את הרצועות. אש־מקלעים סוגרת עליו, והוא שוב צולל לרגע קט. הגם שמעודו לא הצטיין בשחיה — פונה לאחור ושוחה מן החוף והלאה. במשך שעותיים הוא שוחה כך, בריחוק כמאתיים מטר משפת־החוף. אף־על־פי שאינו שומע ואינו רואה ולא כלום מן הקרב הניטש בחוף, נוצר בו הרושם שהפלישה נכשלה וכי כל האמריקאים האחרים מתים, פצועים או שנפלו בשבי. כוחו מתדלדל במהירות, וביאושו החל שוחה אל החוף, שכן עדיפה האש על הטביעה. מעבר לעשן הוא נכנס במהרה לתוך האש. לפיכך חוטף קסדה מראשו של אחד ההרוגים. זוחל על־ארבע אל חומת־הים ומוצא שם חמישה מאנשיו — שניים מהם שלא נפצעו.

טוראיראשון יאן ג'. בודווי'בסקי — בדומה לקמפבל — שוקע גם הוא אל קרקע הים בעטים של שני צינורות הבנגלור שהוא נושא עמו. במשך מחצית הדקה הוא לופת אותם, נאחז בהם, טרם שהבין כי אם לא ירפה — יטבע. אחר־כך מסיר מעליו גם את קסדתו ותרמילו ומשליך את רובהו. עתה החל צף ועולה על פני המים. אחרי ששחה כמאתיים מטר, נוכח לדעת כי הוא מתקדם בכיוון ההפוך. על כן סב לאחור ומתחיל שוחה אל החוף, שם הוא זוחל „מתחת למטר־כדורים“. את דרכו חוסמת גייתו של ריינג'ר. בודווי'בסקי נוטל את קסדתו של ההרוג, את רובהו ואת מימיתו וממשיך בזחילתו אל חומת־הים. איש זה, היחיד מכיתתו של קמפבל, שנותר בחיים ואשר הגיע מעבר לשפת־החוף — מבלה את שעות היום בפסעו הלוח ושוב למרגלות המצוק ובבקשו פנים מוכרות. אך הוא פוגש בדרכו אנשים זרים בלבד, ואין איש נותן דעתו אליו.

בסירתו של לויטננט ויליאם ב. ויליאמס, פונה ההגאי תפנית חדשה שמאלה, הלאה מגורתו של זאפאקוטסא. ויליאמס, שלא נמסר לו על מותו של הקפיטן, אינו יודע כי עתה עבר הפיקוד לידי. ההגאי, הפועל לפי צו החושים שלו, משיט את סירתו כשש מאות מטרים משם, ואחר פונה הישר לחוף. ניחשוו הטיב לקלוץ אל המטרה; הוא מצא „חלל־ריק“ באיזור הקרב. הכבש נפתח על חול יבש, וצות־הסירה עולה לחוף. ואמנם היה זה בדיוק בזמן: לכל אורך הדרך רדפה אותם אש מרגמות; ושעה שיוירד הרובאי האחרון מן הכבש — נוחתת פצצת־מרגמה בדיוק במרכז הסירה, מפוצצת אותה לרסיסים וקוטלת את ההגאי.

לרגע קט חופשית שפת־החוף מאש, אך אין האנשים מסוגלים לחצותה בזינוק מהיר. בהיותם חלופים ממחלת־ים ותשושים מאימה, הם מזדחלים, גוררים עצמם את ציודם. מקץ עשרים דקות נמצאים ויליאמס ועשרה מאנשיו בקצה שפת־החוף, מחליפים כוח בחסות חומת־הים. חמישה אחרים נפגעים באש־מקלעים בחצותם את שפת־החוף; שישה אנשים, שנראו כשהם תופסים מחסה ב„כיס“ שיצרה הגאות, אינם נראים עוד ועקר בותיהם לא נודעו. אש־מרגמות נוספת ניתכת לעבר אנשיו של ויליאמס בהובילו אותם אל מעבר לדרך שמאחורי חומת־הים. האנשים מתפורים. שלושה מהם נהרגים. כאשר נפסקת ההפגזה מוביל ויליאמס את שבעה הנותרים במעלה שביל בואכה הכפר המבוצר לא־מולן, שבראש המצוק. הוא סוקר את השטח ויודע שיעדו הנו אגוז קשה לפיצוץ. לא־מולן שוכן מעל למדרון תלול וצר, עליו מתפתלת דרך־עפר מן החוף, ושמשומן במפות־הפלישה בסימן „מוצא מס' 3“.

שמונה אלה הנם האמריקאים הראשונים הניגשים אל מוצא זה בבוקרו של יום ה„ע“. אש־מקלעים ממצודות־בטון חולפת מעליהם בעלותם במדרון הגבעה. הם ממשיכים להתקדם בזחילה בתוך עשב עבות, ויליאמס אומר לאחרים: „השארו כאן; אנחנו מהווים מטרה גדולה מדי!“ הם נצמדים אל האדמה. הוא זוחל לבדו בערוץ רדוד. מבלי שיגלהו האויב, מצליח להגיע לריחוק של כעשרים מטר מהמקלע, אלכסונית במורד המדרון. הוא מטיל רימוניד; אך כיון שהשהה אותו בידו זמן ממושך מדי, מתפוצץ הרימון באויר, מחוץ אשנב־היריה. רימוני־היד השני שלו פוגע בקיר הבטון — וחוזר אליו. שלושה רסיסים מרסיסי הרימון הזה פוצעים אותו בכתפיו. אותו רגע מתעופף מתוך המצודת רימוני־יד גרמני („כותש־תפודים“) ומתפוצץ בריחוק־מה ממנו; הוא נפגע מחמישה רסיסים נוספים. ויליאמס מתחיל לחזור בזחילה אל אנשיו; בדרך, פולחים שלושה מכדורי המקלע את עכוזו ואת רגלו הימנית.

שבעה האנשים עדיין נמצאים במקומם. ויליאמס מוסר את מפתו ומצפנו לרב־סמל פרנק מ. פראיס בפנותו אליו: „מעתה מוטל התפקיד עליך. לך בדרך האחרת — בכיוון וירייל“. פראיס מתחיל בודק את פצעיו של ויליאמס, אך זה דוחו מעליו באמרו: „לא, זוז כבר“. לאחר מכן מתמקם ויליאמס בגומה שבסוללת־העפר, שוהה שם כל היום כולו, וזוכה לטיר פול רפואי סמוך לחצות.

מעשהו הראשון של פראיס, ברחקו מויליאמס, הוא מסירת המפה והמצפן (סמלי הפיקוד) לסמל־הטכנאי ויליאם פירס, שהלויטננט התעלם מבכירותו. שניהם חוצים את המדרון התלול, בזה אחר זה, ובריחוק־מה משם מגיעים אל ערוץ. בעברו הרחוק הם נתקלים בגדר־השיחים הראשונה, ובעודם מבקשים פתח לעבור דרכה, נפתחת עליהם אש. מאחורי גדר־שיחים שניה, בריחוק שלוששים מטר מהם, נמצאים שבעה גרמנים, חמושים בחמישה רובים ובשני תת־מקלעים. בתנאים שקולים לגמרי, החלו שני הכוחות האלה בקרב שנמשך כשעה, איש לא נפגע. לבסוף שם פירס קץ לקרב בזחילו לאורך תעלת־ניקוז אל אגפו של האויב, כשהוא קוטל את שבעה הגרמנים ברובה־אוטומטי „בראונלינג“ („באר“).

זהו הקרב הראשון של פירס וחבריו. הצלחתם משכרת. בראש שים נטויים הם צועדים בדרך המובילה אל וירייל, מתעלמים מכל כללי הזהירות. הם אינם נפגעים אך ורק משום שהכפר כבר נמצא בידיהם של לויטננט ואלטר טיילור מפלוגה ב, ועשרים מאנשי סירתו.

טיילור הוא דמות בולטת בפרשת יום ה„ע“, אחד מארבעים ושבעה בני־האלמות של שפת־החוף „אומאהא“, אשר ביזמתם שאינה יודעת חת — בנקודות נפרדות ומרוחקות זו מזו בשפת־החוף — הצילו את הנחיתה מכשלון ומכליה. אומ־לב ומול טוב נפלו בחלקו, במידה שוה.

כאשר נשבר גלי־ההסתערות של פלוגה ב' בסמוך לגלי־החוף, במקום בו השתוללה התופת של פלוגה א, הפנה הגאי־הסירה של טיילור את כלי־השיט תפנית חדשה שמאלה, ואחר השיט אותה אל החוף באמצע הדרך, בקירוב, בין סירתו של זאפאקוטסא לבין סירתו של ויליאמס. עד לשניות ספורות אחרי הורדת הכבש היה קטע־חוף זה, ליד הכפר אמל־אופראטר, חופשי מאש. כל פצצות־מרגמה שהן לא שיבשו את תחילת הנחיתה. טיילור הוביל את כיתתו בזחילה על פני החוף, אל

חומת־הים. ארבעה מאנשיו נהרגו ושניים נפצעו (באש מקל־עים) בתנועה קצרה זו. מימינו, בריחוק מטרים ספורים, רואה טיילור את הלויטנטים הרולד דונלדסון ואמיל וינקלר כשהם נורים למות; אך אין שעתו פנויה להרהורים; טיילור מוביל את כיתתו במשעול העולה הישר לראש המצוק, אל וירוויל, שם נמשך מולו הטוב. בקרב בן שתיים הוא מביס מחלקה גרמנית מבלי לאבד ולו איש אחד בלבד.

שקט שורר בכפר כאשר מתחבר פירס עם טיילור. פירס מודיע: „ויליאמס נפצע בדרך ואינו יכול לזוז“.

„אני משער, איפה, שאני הנני מפקד־הפלוגה“, משיב טיילור. „יתכן שזוהי כל פלוגה ב' כולה“, מעיר פירס. הוא עורך מפקד: יחד עם טיילור, מספרם — עשרים־ושמונה. „זה צריך להספיק“, אומר טיילור. „בואו אחרי בעקבותי“

הלאה מיורוויל, כדי 500 מטרים, שוכנת טירת דאָו־מיסל, מרשימה בחומות־הסלע המוצקות אשר לה ובשדותיה, המגוד־רים גדרות־שיחים חצויים על־ידי חפרות המחוברות במנהרות חסינות־ארטילריה. בעיני כל אדם, זולת טיילור, נראית המטרה אימתנית. אף־על־פי כן, הם הולכים בעקבותיו. אש בולמת אותם בריחוק כמאה מטרים מן הטירה. הגרמנים נמצאים מאחורי גדר־שיחים באמצע הדרך, בינם לבין הטירה. עודם מגששים דרכם לפנים, נצמדים אנשיו של טיילור לקרקע, פותחים באש מרוביהם ומטילים רימוני־יד אחדים, הגם שה־מרחק נראה גדול מדי. בדרך נס גולש אחד מרימוני־היד על קסדתו של גרמני המשתופף בשוחת־שועל. זה־האחרון קופץ ממקומו וצועק: „קאמרָד! קאמרָד!“ (ידיד). מיד מגיחים מאחורי גדר־השיחים עשרים־וארבעה מאנשי האויב, כשידיהם

תאמצי הצלה...

מורמות. טיילור מקצה אחד מרובאיו להוליך את השבויים חזרה אל החוף. הקרב הקצר עולה לו במחיר שלושה פצועים. בתוך הטירה פנימה הוא שובה שני גרמנים נוספים — רופא וחובש. טיילור משחרר אותם, „על תנאי“, בהשאירו את שלושת פצועיו לטיפולם, בעוד הוא מוביל את מחלקתו אל צומת־הדרכים הראשונה שמעבר לטירה.

כאן בולמת אותו הופעתן הפתאומית של שלוש משאיות גרמניות עמוסות רגלים גרמניים, המתפרסים בשדות בשני אנפי עמדתו ופותחים בתנועת־לפיתה. עדיפותו המספרית של האויב — בשיעור כשלושה לאחד — רבה מדי. בחילופי־היריות הראשונים, שנמשכים דקותיים, לכל היותר, נהרג רובאי אחד, שלושה נפצעים והרובה־האוטומטי „באָר“ שבידיו של פירס נפגע. לא נותרים אלא עשרים איש, חסרי כלי־נשק אוטומטיים. טיילור שואג: „חזרה אל הטירה!“ הם יוצאים לדרך, וזחלים עד לגדר־השיחים הראשונה; שם הם קמים על רגליהם ופור־צים לדרכם, תומכים בפצועיהם. טיילור נסוג אחרון מן השטח, שכן הוא נשאר לחפות על הנסיגה ברובהו.

יצוין כאן כי עד כה לא היה לקבוצה קטנה זו כל מגע שהוא עם כל חלק אחר של הכוח, ולפי מה שידוע לאנשיה, אפשר אפילו שהפלישה נכשלה.

אנשי הקבוצה מצליחים להגיע אל הטירה. האויב מתקדם ומת־קרב אליהם. אש התוקפים הולכת וגוברת. אש־בני־היריה שבקירות־האבן מביאים תועלת רבה לרובאים האמריקאיים. השאלה הנה, אם תספיק התחמושת להדיפת הגרמנים. התשובה ניתנת לעת שקיעת החמה, בה־בשעה שאוזל המלאי, עם הופעתם של חמישה־עשר ריינג'רים המצרפים את אשם לאש אנשיו של טיילור, והגרמנים נבלעים בחשיכה.

טיילור וכוחו כבר נמצאים הרחק דרומה מכל כוח אחר באגף הימני של שפת־החוף „אומאהא“; אך טיילור אינו מרוצה ואינו מסתפק בכך. יעדו של הגדוד, כפי שהוגדר לסיומו של יום ה־„ע“, עודנו נמצא בריחוק קילומטר אחד, בקירוב, מערבה. הוא אומר לאחרים: „שומה עלינו להגיע אל היעד“.

הוא מוביל אותם הלאה ומשמש שוב כסייר הראשון שלהם. שמונה־עשר הרובאים שלו וחמישה־עשר ריינג'רים צועדים בעקבותיו בשדירה. חייל אחד נהרג בכדור ביוצאם מז'מיסל. העלטה עוטפת אותם. הם מתכוננים לערוך חנית־לילה. עם הגיעם כמעט לכפר לוביא, הם נמצאים לעת הזאת כשלושת־רבעי הקילומטר לפני כל יחידה אחרת מצבא ארה״ב. כאן מגיע אליהם רץ ובפיו הודעה, ששרידי הגדוד מתכנסים ברי־חוק כשבע־מאות מטרים לאחור, קרוב־יותר לשפת־הים; טיילור וחבורתו מצוים לחזור. הדבר מבוצע.

מאוחר יותר, בעודו נתון להשפעתם של מאורעות אלה, חלק פראיס את השבח המושלם לטיילור: „לא גילינו בו כל שמץ של פחד. למראה, נעשינו גברים. במסע ובלחימה, הוביל הוא בראש. הלכנו בעקבותיו משום שפשוט לא יכולנו לעשות אחרת“.

אלפי אמריקאים הוטלו אל שפת־החוף „אומאהא“. הגבעות שמעבר לחוף נכבשו על־ידי קומץ אנשים מסוגו של טיילור, אשר ביום ההוא פיעמה בם רוח הנשגבת מבינתו של אדם רגיל.